

Горішки

Яків Щоголів

В ліс зелений по горішки
Літом я ходила,
Та на греблі коло броду
Парубка зустріла.

Я б зірвала той горішок —
Не достану тільки;
А він візьме та й підійме
Дівчину до гілки.

Як зірву один горішок —
Жменю розсипаю;
Щоб не впасти — козакові
Шию обіймаю.

Як почну ж я ті горішки
Долі підбирати,
То наткнуся йому до личка
Треба цілувати.

Кажуть люди, що ліщина
Уродила густо;
А як в торбу подивлюся,
Так у їй і пусто.

Прийде вечір, буде треба
На село вертатись;
Гляне мати моя в торбу —
Стане дивуватись.

Скаже: "День ти працювала,
Де ж твої горішки;
Чи невже ж то не вродило,
Що їх в тебе трішки?"

Я одвічу: "На ліщині
Спіють ті горішки,

Так я спала під кущами,
Натрудивши ніжки!"

1877